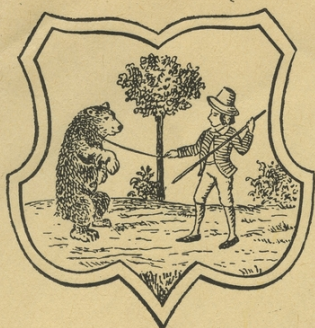

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník-roč.č.VI- č.2.

Vysoké n. Jiz.21.2.1973.

Vítězný únor.

V těchto dnech oslaví náš národ 25.výročí Vítězného února.Únor 1948 se stal historickým mezníkem v dějinách Československa i v dějinách KSČ,kdy dělnická třída zvítězila nad buržoazií.

Reakce, která chystala a připravovala úder proti našemu lidově demokratickému řádu, byla odražena a poražena. Tuto porážku reakci způsobila bdělost, ostrážitost a pevná bojová vůle našeho lidu, ke které vyzýval náš lid Klement Gottwald. K porážce reakce nezvratně přispěla jednota dělnické třídy, jednota pracujícího lidu, jednota dělníků, rolníků a inteligence a pevné odhodlání všech poctivých pracujících a mírumilovných lidí učinit rázný konec všem, kteří chtěli rozbít naši republiku, naše budování, všem reakčním piklům, všem spekulacím na pravicové puče. Toto odhodlání dalo našemu poctivě smýšlejícímu lidu dostatek sil, aby v zárodku, během několika málo dnů, zmařilo úklady a spiknutí reakce.

Pracující zvítězili.

Vítězství předcházela generální jednohodinová stávka, které se zúčastnilo 24.000 závodů s 2,500.000 zaměstnanci a mobilizování pracujícího lidu, který svůj názor na vývoj republiky projevil především na manifestaci 25. února na Staroměstském náměstí v Praze.

Únor 1948 se stal počátkem nového období, ve kterém se ideje socialismu začaly prakticky realizovat a socialistický společenský řád se stal skutečností.

U příležitosti 25.výročí Vítězného února pořádá Uliční organizace KSČ a NF ve Vysokém n. Jiz. slavnostní večer ve čtvrtek dne 22. února 73 v 19 hod. ve velkém sále Krakonoše.

Program slavnostního večera:

Zahájení.

Píseň práce.

Slavnostní proslov tajemníka OV KSČ s. Martince.

Vyhlášení závazků, uzavřených na počest Vítězného února.

Kulturní část s názvem

BYL ÚNOR V ČECHÁCH.

Pásmo veršů a obrazů předvedou žáci ZŠ / LŠU /
a recitační skupina SSM.

Internacionála.

Pořadatelé zvou všechny občany města.

Marie Ďoubalíková.

František Branislav†

Ú n o r .

Února hroudy zvoní mrazem
pro sněhy ještě stříbrné,
než jako přijde, než je rázem
větrná ruka rozhrne.

Pak pole šlehnou do osení
a radost proudí očima,
kdo neznal by ta krásná chvění,
když mladou ženu objímá.

Tak horce lidské srdce bilo
v den únorový nad sněhem,
jak jaro by se rozsvítilo
praporů rudým výšlehem.

Tenkrátě do dělnických milic
obloha modrá vproudila,
jak řeka prudce proudy sílíc
led starý na tříšt rozbila.

A jaro nové rostlo z hlasu,
slib urody se nad zrna
zdvih nekonečným lánem klasů,
Chraň si je, ruko šetrná!

Výbor SRPŠ pracuje podle pracovního plánu, který byl sestaven členy SRPŠ a zároveň schválen rodiči na plenárním zasedání. V lednu byl uspořádán III. Společenský ples. Čistý výtěžek bude věnován na plavecký výcvik dětí. 5. února byla pěkná a hodnotná přednáška s JUDr. Knoba: Kriminalita mládeže. Na únor byly naplánovány dětské lyžařské závody. Rozhodli jsme se, že požádáme TJ Jiskru a spolupráci. Soudruzi návrh přijali a uspořádali jsme společnou schůzi. Závodů budou 24. a 25. února. Závodit se bude ve třech disciplínách: sjezd, běh, skok. O občerstvení se postará Svaz žen. Rozdělení věcných cen a diplomů bude 25. února v 17 hod. na náměstí. V dubnu bude SRPŠ pořádát pro VII., VIII., IX. třídu přednášku: "Kurs společenského chování a v květnu pro rodiče a děti: " Krkonošská květena " - se světelnými obrazy. V jarních měsících bude uspořádán přespolní běh. Již tradičně bude k MDD připraven Dětský den. Na některých uvedených akcích se podílejí i jiné veřejné složky z Vysokého na př. St. statek, patronátní závod Seba, Svaz žen a j. Děkuje jim prostřednictvím Větrníku, jakož i Mě NV a ostatním jednotlivcům, kteří vždy a rádi pomohou práci pro naše děti.

Dáša Kavanová.

Vo strejcoj Florijánoj.

2. Vo tom šeucouskym zázraku.

Tak sme si posledně poudali vo tom, jak strejc po tý vostudě s kravištětem čkal na nákou vobzvláštní šikounou náhodu, aby si pospravil pošramocenou reputaci, hlauně před tetkou, a že nečkal dlouho. A tady to máme.

Nákymu Kubánkoj u Jilemnice bylo už pár dní nekalo a jennou ráno poudá: " Tak se mně zdá, stará, že dneska nevylezu z kanafasu. Je mně nelze ". Tetka hned celá potencočkovaná, že dolítne do Jilemice pro dochtora anebo že ho dá vodšafovat do špitálu, ale strejc zaverťal hlavou a čmár rukou nad peřinu jako dyž vodhání mouchu, a poudá: " Žánnyho dochtora, žánnej špitál. Stejně to veme konec u toho skenařského zázračného strejce, tak nač přidělavat vojloh. Vemeš ráno flaštičku a dolítneš tam. Vodpoledne můžeš bejt zpátky ". A tak zůstalo při tom.

Druhej den k polennimu deržel už flaštičku strejc Floriján v ruce, klepal s ní a koukal skerz ni proti sjetlu. Teda u vokna. Kubánčice s Florijánkou zatím u kamen po žensku derbaly. A tu se strejc votočil do sennice a poudá Kubánčici: " Váš starej je švec! " Enu, to ste měli vidět co se tropilo. Tetka jen hekla a fláкло to s ní na lavici mezi hence, jak se oudivem lekla. S Florijánkou taky dertek terhlo. Teda chvíli to tervalo než se tetka zmátořila, a pak spustila: " Enu strejčééé! Tolle ani nejsou věci s toholle sjeta, a dybych nevidala u dveři na patričným místě kropenku se sjecenou vodou a vokolo po sennici svať vodpust. Prauda praudoucí, táta je švec a eště k tomu nebo kor luciperem, pámbu říchy vodpust. Prauda praudoucí, táta je švec a eště k tomu divokej, a dyž ho to popanne, praští po jennom tim co zrouna derží v hersti. A co umí s potěhem, to vim taky. Jeho táta byl švec a dědek taky. Tak to von bude tou šeucovinou asi prolezlej skerz na skerz, že se to pozná i v těch tentočky, abych nebyla sprostá. Toť se ví, jen takovejma zázračnejma vočima jako máte vy ". Enu co mám poudat. Strejcoj z tý chvály bylo jako kocouroj dyž ho derbete pod kerkem. Terh taky vočima, po Florijance, co vona. Enu, co by. Musela slevit a uznať, že strejc je vopraudu kabernák. Ať to něktorej ptričnej dochtor skusí vyzkoumat z flaštičky marodovo řemeslo. A tak se ji koutky povytáhly dertek vejš. Vona je vod toho pádu s krávou nosila poherdavě až do půl brady. Strejc by se byl hádal do kerve, že se na něj usmála. Votočil se zas ke Kubánčici a poudá: " Tak abyste vosobo vědala, vdova z vás aště nebude. Starej má jen ujímání v životě a to dokáže jennoho pokunýrovat, že sebou někdy až tluče po zemi. Tudle máte koření, vařte mu to honně silný a na břich mu dávejte teplý pokličky. Dybyste mu na pupku spálila pod henničkem dertek koudale, taky by z toho nebyl škodnej. Tetka byla v sečijm nebi a diu strejcoj ruku nepolibila. Ale ten koukal, aby už byl ze sennice. Pod barákem popad hrábě, kosiště a trakař a herčal s ním do dolánek na louku jako dyby hořalo.

Von se už potřál ukrutně vychechtát tomu šeucovskému zázraku. A hlauně, tu šeucovskou drateu co ji ráno Kubánčice nahonem popalla s tátova verpánku a vopaterně s ní novázala čpuntek u flaštičky, potřál zahodit něhde honně daleko vod baráku. Co dyby na ni Florijánka palla. Bylo by po zázraku.

Prokop Hásek.

Límeček nebo manžeta.

Posledně jsem psal o krejzlíku a haveloku. Hned mi psaly dvě čtenářky z Prahy, že jím musím ukázat tu starou fotku, kde mne lze spatřit jako terciána v haveloku; on to je skutečně obrázek k popukání. A tak jsem se rozhodl, že budu v té staré pánské módě pokračovat.

Tak na příklad takový, naškrobený, tvrdý, pánský, jednoduchý bílý límeček, to bylo něco jako středověké mučidlo. Hned vám to dokážu. Dnes máme límce dvojité, již u košil našité, ale tenkrát košile nahoře u krku končila jen asi přes centimetr uzkým páskem, k němuž se připnul límeček nejdříve vzadu patentním knoflíčkem z kaučuku a niklu. Ten zadní knoflíček měl dvě nožičky, jedna se ohnula dolů a druhá nahoru, pak teprve nastalo zapínání předního knoflíčku, který vypadal jako z kosti vyřezaný. O krční důlek se opíral kotoučem velikosti halíře nebo jak lid říkával "troníku" a vpředu měl kuličku asi o průměru pět až šest milimetrů. Ta knoflíková kulička se musila provlíknout čtyřmi dírkami, dvěma u košile, což šlo lehce a pak ještě dvěma dírkami tvrdého naškrobeného a vehementně vyžehleného límce. Některý muž se při tom zapínání tvářil jako by zápasil s tygrem, všelijak se šklebil, s límcem vztekle sápal a ticha nebo i hlasitě klel.

Náš otec nosil límce nízké, jen asi 3 až 4 cm vysoké a tu módu udržoval po celý život pořád stejnou i černého motejlíka k tomu připínal stále téhož typu. Já jako študent jsem nosil jednoduchý tuhý límeček co nejvyšší. Měl jsem tenký, hubený krk a klidně jsem snesl výšku límce 9 až 10 cm. Takové límce poslední módy nebyly ani ve Vysokém k dostání, ale nakupoval jsem je v Jičíně na podloubí u bratří Samků, kteří měli bohatý výběr všeho modního prádla. Kromě toho nosili mládenci a muži do společnosti a na parádu zvláště v neděli a o svátcích - pánské manžety. To byly bílé naškrobené jakési duté válečky, které se zapínaly na parádní manžetové knoflíky a vsunuly se přes ruku do rukávů kabátu, obyčejně tak zvaného "kaiserroku". Manžety byly 10 až 12 cm vysoké a jen menší část jich vyukovala z rukávů. Při maturitách mívali na nich študenti tajně vepsané vzorce matematické a geometrické i jiné, aby si ulehčili těžké písemky.

Ale chci vám vypravovat na konto límců a manžet epizodu, která se tenkrát odehrála u nás doma.

Náš otec byl znám tím, že se slepicemi chodil spát a se slepicemi vstával. Naopak já jsem dlouho večer bavil dívky na korze a ráno jsem pak déle vyspával. Jednou kránu jaksi v polospánku jsem zaslechl tento diškurs. Otec: "Co to ten náš kluk zase má za divnou manžetu a kde má ten nepořádník druhou do páru? Máti, pojď se podívat!" Matka: "Ale tatínku, to přece není žádná manžeta, to je nejmodernější límeček, co si koupil v Jičíně". A tak jsem se stal v kruhu rodinném terčem posměchu a zvláště má mladší sestřička Žofinka s jakousi vítězoslávou zvěstovala svým kamarádkám: "Heč, náš Vláda nosí na krku manžetu!"

Zapsal Vladimír Pavlík.

Vo jennom vysockým bále.

Ten rok 1891 se dával ve výboru tělocvično-hasičské jednoty Sokol ve Vysokém dohromady ples. To se zrouna v ten čas pohadovali mladočeši se staročechama a hasiči se sokolama. Jenni, že ušechno vodřou, tedy ten tělocvik i to hasičtví a druzej, že sou jen na papíře, nebo na bále, ale na nic ináč nešáhnou, leda dyž hoří dovopraudy, to ale de každej i dyž není ve spolku. Byly to tenkrát velký starosti, dát takovej bál do-

hromady, bylo na to potřá svolat schůzi.

Ochotníci dali brikule, že nemůžou bourat jeviště na ránnickém sále, řídle, že pučej leda by jich bylo málo, byla taky stížnost na ránnického šenkýře Čmuchačka, že lo-
ni požádal za vobyčejný řízek tři šestáky, to byla prasecká cena, jiný leta bejval
velkej řízek za dva šestáky, nebo dva menší řízky za 25 krejcarů - muzikanti si řekli
šedesát zlatejch, ináč že nemůžou it, večeri a pivo, zvlášť, jako vo jinejch bálech, bez-
toho, že nemůžou bejt.

Někeří byli proto, že musí-li bejt bál, aby byl v neděli, holiči, že prej nemůžou
pučovat zercadla v sobotu. Ke ušemu byly eště narážky a verzání, že to je samá sokolská
dekorace a na hasičtví se nehne perstem. Tejdě taky eště ku ušemu uhodila taková vo-
dměč, že na rynku slez skoro ušechen sníh a votalo tam jen náledí. Tak ti, co nechtěli
bál řekli, že sou zvědaví, jak se tanečníci a hlouně žencky po tom ledě dostanou na
bál a z bálu. Dyž sebou na ledě některá zinkne, že to nejde jen vo to upadnutí, nebo
drobek umazání, ale půjde pámbuví vo zabítí. Girlandy se musej uplíst z rosti a jeřa-
bin a do háje se pro to nikomu nechtělo, zjednat lidi na dekorování sálu, podlahu
umejt, sál vytopit, vod Silvestra se tam netopilo, no už se zdálo, že bál nebude.

Pak se ale ke slovu přihlásili mladí, že dyž se bude bál pořádát, že teda se hlá-
sej dobrovolně trá na tu nejhorší práci / zrouna jako ti mladí tejdě ! / ukliděj,
vydekorujou, dříví nanosej, rosti, židle, se zvanim pomůžou a trá celej rynek posypou
pilinama a škvárou, aby nikdo neuklouz, zkrátka udělej rádi ušeko, co ubec bude potřá,
aby se nemusilo cizejm lidem nebo trestníkum vod soudu platit.

Tak teda, že bál bude a zbejvalo 9 dni. Když došlo k volbě sálu, vyhrál to "Český
lev" / to je na rynku co sou tejdě Nečáskovi / Todor Čermák jako jednatel a hostin-
ský si vzal na starost muzikanty a taky tiskárnu a ouřady.

Sál si šli prohlídnout v sobotu v poledne, to tam zatím bylo rozvěšený prádlo
na šnůrách a hromada vypraných ubrusů a ušeko to bylo zmerzlý na kost. Prej řídte
až zejtra, prádlo zatím bude dole, ať dou zatím na rosti a nasejpačky vám pučí sta-
rosta. Musíte tu celej tejdě topit, ať při dekorování nezmerznete.

Dyž na trojich sánkách přivezli chvoj, bylo to plný ledu, ale musili s tím do-
sálu. Z lékárny se vypučil teploměr a ten z počátku ukazoval 8 a dyž se celej den to-
pilo, tak 12 stupňů. Girlandy se daly až dyž to rozmerzlo a to tekla voda cerkučkem,
pak se sušily, šmejholy z rosti štípaly na kerči a zrouna do kamen. Dálo se to tři
dny. Pak přišla Záborská eště se dvěma tetkama a myly podlahu. Poslenni práce před
bálem bylo schrabat a pak vodnýst ze sálu. Tejdě šlo vo to zakrejt eště kouřovou
díru, vypadalo to tam nák prázdný. Prej tam dáme Tyrše a Fügnera ze školy. Zajdel došel
pro štafle, ale byly nák sešlý věkem a tak dyž v tý tělocvičně na ně vylez a chtěl
Tyršovo popersí vyháknout, poroučel se Zajdel i s popersim, kerý bylo sádrový a tak se
rozbito na cimpercámer. Nikdo Zajdloj nenadával, ale co tejdě? Ve Vysekým měli eště
Bedřicha Smetanu, ale to uznali, že nejde. Víte co, mládenci, dáme tam hasickéj znak. To
zabijem dje mouchy jennou ranou. Tak to teda událi, nejdřiu kale vyblejskali hasickou
helmu pomádou, přidali k ni na zeď dvě sekýrky, hasický heslo na plechu, kus girlandy
a drapérie. Bylo to tak paránní, že ti zatverzelí strejci v bále, pro nic inýho voči
neměli. Hostinský Čermák pověsil do sálu dvě novy lampy bleskouky na salonní petrolej,
kerý náušťeunici bálu vobdivovali víc než nejkrásnější bálův šaty.

Dyž se začli scházet muzikanti, kouk šenkýř na teploměr a von v sále ukazoval
jen 8 stupňů, zaškrábal se ve vlasech a potichu zasakroval. Tak se honem do lékárny
doběhlo pro františky, v každym vohně se jeden zapálil a perní hosti si libovali,
že taďy je teplečko, čerta poznali, že to voňej františky.

Sál vypadal jako v pohádce, nejvíc to dálo to vosvětlení bleskoukama. Vedle v po-
kojiku byl bufet s dortama, preclikama a pomerančema, ale jeden kus za 12 krejcaru,
to byl drahej špás.

Rázem sedmý hodiny zahrměla overtura, pokladníci u stolečku nasadili sladkej
úsmev, zašumělo to v sále a každej vobdivoval něco s tý dekorace. Pak se zahrála pol-
ka a už šel kousek za kouskem a tanečníci se začli potit. Každěj byl spokojenej, kaž-
dej to chválil. Pak se vobjevil tanvaldskej sládek, přijel na sanich někde z inýho
bálu v Dežkově. Sládek řek, že co muzikanti za večír a eště druhej den vypijou, že
ušechno zaplatí pivovar. Pak přišla na řadu čtverylka, nezbytný zlo, dopadla dobře, tá
druhá taky a vo půlnoci byla přeustávka. To se šli tanečníci dolu do šenkouny nave-
čeřet. Muzikanti šli až naposled a tak bylo pořád pelno v sále i šenkouně.

Venku svítil měsíc jako rybí voko, merzlo, sníh verzal pod nohama. Někerý uřátý tanečník se měly sto chutí si přejiť dvakrát po rynku, ale maminky to zaterhly. Vopovažte, důčata nerozumný, abyste tak měly zejtra v kerku javornika!

Ve dvě hodiny se vytroubila dámská, volenka, pak se tancovala beseda, po ní strašák, ve tři ženatí solo, ve čtyry svobodní solo a v pět hodin keždej se svou. Dycky půl kousku a druhou polovic svobodní, ženatí i vdovci. Rozvedení eště tenkrát nebejvali. V šest ráno už jen polovina muzikantu hrála, sousedskou, vostatní podruhý večereli nebo už snídali vařící černý kafe. V sedm hodin spali i poslenní bálounici doma.

Eště nebylo deset dopoledne a už se pořadatelé scházeli, aby zas dali ušechno do pořádku a uklidili. Muselo se vodnýt vypučený a poděkovat. To dalo hrozně dobře všem i muzikantům. Ti hrávali poslenní přídauky, ale to věčinou dva na housle, Kober Bernák na floutnu, Metelka zůravounickéj na kladinet, Petříček na basu. Vostatní svůj podíl po vyplacení svázali do facaliku, voblíkli burnusy, vomotali ker k šálkem, stahli čepici přes uši, ruce do palcáků, instrumenty pod paži a po svejch domu vyspávat zase do forety.

Josef Skrbek - Korábu.

Archiv Vlastivědného muzea.

Ohlasy " Písni tělocvičných ".

Buď fit !

Velká okna do tmy září,
jsou to okna sálu.
Máme unor v kalendáři
a čas slavných bálů.

Pozor ale, na tom sále
i když ruch je jako v bále,
šedesát žen bez cavyků
věnuje se tělocviku.

Dívky, matky, babičky
zúčastní se rozcvičky
pódle hesla "Vždy buď fit"
chodí těla osvěžit.

Další den zas borci - muži
také svoje těla tuží,
proti ženám však jen polovic
hola, muži, kdepak je vás víc?

Co děláte ? Kdo nám poví?
Vždyť ty ženy nejsou vdovy!
Domněnka už jiná nezbyvá,
asi tužíte své svaly u piva!

Doufejme, že se to změní,
každý snad si zdraví cení.
Muži, cvičte, ať jste fit!!
Ženy, kila odložit!

Sláva, tělocvičnu máme,
lenost stranou ponecháme,
cvičit budem staří, mladí,
máme místo, budme rádi!

A těm, kdo se zasloužili,
sokolovnu postavili,
dík svůj vyslov každý tím:
Půjdu taky - zacvičím !

Strnádkovy vzpomínky na bály.

Doba plesů, hlavně na vesnicích, za mládí souseda Sternádka se velmi líšila od dnešního druhu všech těch reprezentačních plesů počínaje tanci, moderní hudbou jazzovou a bit-bitovou, proti těm polkám a valčíkům. Dnešní moderní tance a všechny ty latinsko-americké novinky byly pro naše dříve narozené něčím absolutně neznámým.

Když Sternádek uslyšel, že u nich na vesnici pořádá SSM první ples a marně luštil na plakátě jméno cizokrajné hudby, dozvěděl se, že je to hudba z nedalekého Bozkova, něco zcela nového, co slyší nyní občas v televizi. A což teprve, když viděl jak mámy připravují pro děvčata kraťoučké bílé a růžové miniroby a chlapci jak kupují silonové bílé košile a motýlky v černé barvě, zavzpomínal společně s manželkou na svůj první ples, poslouchal její zasnění vzpomínání, když začala: " Pamatuješ starej na ten hasic-

kej bál, kde sem na Tobě důče přihlouplý voči nechala, protože sem poper ve viděla chlapa v žaketu a proužkovanejch kalhotech, v lakoukách a s tverdým límcem, kerej nebyl kaučukovej, jako u všech vostatních? Spomínáš, jak ses na mě hned u vchodu zakoukal a snad nám to bylo tenkrát souzený, že z toho byla do roka svarba. Já sem se Ti tenkrát líbila v těch růžovejch šatech s takovým dost velkým výstřihem a šněrovačka eště všecko tak nák zvedla, že všichni v sále mohli na mne voči nechat. Ale já viděla jen Tebe v tom žaketu a říkala sem si, že sme stejně ten nejhezčí pár na tý hasičárně. A tys mě taky za celej bál nikomu nepustil, mohla z toho bejt pomalu eště pořádná pralice. Kdybych bejvala tenkrát na ten bál nešla, možná, že bych Tě nikdy nepoznala a naše Machče by se bejvalo nenarodilo. Byl to halt táto vosud a co se mělo stát se taky stalo. A čert ví, za jakýho chlapa bych se pak třeba proudala."

Hlubokým vydechnutím skončila Sternáčiice svoji vzpomínku, utřela několik slz, vysmrkala se do zástěry a sedla si zasněně u kamen.

Sternádek loupnul po mámě voči, protože jí pozorně poslouchal a hned zase pokračoval on :

"Viš, mámo, já věřím na vosud a taky trochu koukám po ženkejch, jak sou stavěny a protože tys dycky dobře seděla a dobře dejchala, tak hned jsem merknul do sálu sem si řek, že budeš moje, že seš tá největší krasavice na celým bále, hned sem se Tě držel a nepustil a tak Tě holka deržím už přes padesát let. Pamatuješ jak Honza Nosku z Poniklý po Tobě jel a já Tě nepustil a prej ať du před hospodu, že si to rozdáme. No a nebejt Tebe holka, já bych ho bejval rošker jak žábu. Ale tys mě deržala a začala brečet a tu sem vlasně poznal, že mě máš možná už krapet ráda. A Honzu potom našli před hospodou na sněhu, protože se z velkého žalu vopil. Tenkrát sem propotil pět naškrobenejch límečků a nevynechali sme ani kousek. A potom tá česká beseda jak ji sumíroval holič Štoček z Vysokého, ty polky, valčíky, kvapiky, savojanky, mazurky, te se všem ženskejm persa nadejmala, ale já vidal holka jenom Tebe, takový přepěkný důčiště."

A potom vo půlnoci sme si dali řízek s herinkovým salátem. Žádná majonéza jako dnes, jen cibule, špek, herník a vokurka a troch salámu, huba čloujeka páčila a to všechno naschvál proto, aby se vytočilo hodně piva. Jó, tenkrát začínaly bály v česet hodin, až se dobytek poklidil a zase se tancovalo až do rána bílého, dokud mohli muzikanti hrát a dokud jich bylo aspoň pět a nehráli už k ránu moc falešně, protože voni muzikanti maj přukrutnou žizeň."

"Jo, holka, naše bály, to bejvalo něco krásného" končil Sternádek svoje vzpomínky. A vše ukončila potom po bále SSM Sternáčiice, která byla jak se říkalo "na čumendě" na galerii podívat se na dnešní mládež a po návratu Sternádkovi vykládala: "Já těm mládejm zrouna závidím, jak voni dnes diuně, ale pěkně tancujou, tak nák nenuceně, vesele, plácaj se do stehů, lezou dokonce někerí po štyrech, dou vod sebe na kolik metrů a pak se zase sejdou, to je zase něco jiného, než za našeho mládí, žádná taková honička z kouta do kouta s propocenejma límcema a šněrovačkama. Mají to holt ty mladí taky hezký, ale ty naše bály, hlavně hasický, to bejvalo něco, na co čloujek ve stáru každej masopust musí vzpomínat".

Jos. Ďpubalík.

Drobné zprávy.

31. ledna uspořádala Středisková knihovna ve Vysokém v rámci oslav 25 let Vítězného února, pěknou cestopisnou besedu na téma Poznáváme Sovětský svaz.

V zimním období pořádá Vlastivědné muzeum ve spolupráci s lyžařským oddílem besedy Historie českého lyžování pro žáky středních škol z různých koutů Čech, kteří zde tráví v zdravém horském vzduchu lyžařskou rekreaci.

15. února uspořádalo Vlastivědné muzeum v budově Krakonoše velice pěknou a zajímavou besedu "Granátový šperk a jeho poslání". Přednesl s. Franců z turnovského "Granátu". Byl promítnut film a návštěvníci si mohli prohlédnout současnou výrobu granátových šperků turnovské komposice. Seznámili se s postupem výroby - od těžby surových českých granátů až po hotový šperk.

17. února uspořádala místní skupina SSM Společenský ples mládeže v budově Krakonoše.

Narozeniny.

2. února oslavila pí. Marie Pokorná rozená Hladíková 70 let.
 1. února oslavil s. ppl. František Laštovka 80 let.
 14. února oslavil rodák Antonín Slavík v Janově u Děčína 75 let.
 16. února oslavil p. František Sehnoutka 75 let.

Přejeme hodně zdraví !

Úmrtí.

14. února zemřel p. Antonín Vitvar ze Staré Vsi ve věku 81 let.
 11. února zemřel bývalý vysocký lyžařský závodník Arnošt Hartigy
 z Hradska ve věku 59 let.
 19. ledna zemřela pí. Jindřiška Nesvadbová ze Staré Vsi ve věku 66 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejssou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25.- Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková.
 Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1.- Kčs.